

Besök av Kenneth Sundqvist

Maj månads gäst var Kenneth Sundqvist, fotbollsspelare, tränare och till vardags närpolischef i Örebro läns västra närpolisområde (Karlskoga, Degerfors och Hällefors).

Denne 57-årige rotnerospöjk berättade på sitt vanliga mustiga sätt om sin väg från de första fotbollsåren i Rottneros till livet som ansvarig för ett stort polisområde.

- Precis som allt annat såg det helt annorlunda ut då, än vad det gör i dagens mer strömlinjeformade värld. Vi spelade fotboll så fort vi kom åt. Hur planen såg ut spelade mindre roll. Någon tränare fanns inte i sikte. De första åren i pojklaget handlade heller inte så mycket om taktik och teknik. Det närmaste man kom, var rådet från tränaren – ”gå in och gör några snabba mål”, berättar Kenneth, som redan från början fick fotbollen som sitt stora intresse.

- Jag formades starkt av de första åren i Rottneros, där jag redan som 15-åring fick spela med A-laget i division fyra. Det var stenhårt och där fick man klart för sig att det var mindre viktigt med teknik och istället skulle man satsa på att vara stenhård.

En annan stor skillnad mot idag, är föräldrarnas engagemang.

- Farsan såg några matcher, men morsan tror jag bara såg en match i Degerfors, när dom kom dit för att titta på min lägenhet.

Efter att blivit uttagen i landskapslaget fick större klubbar upp ögonen för försvaren från Rottneros. Både Norrköping och Degerfors visade intresse och valet för Kenneth Sundqvist föll på Degerfors.

- Skulle det gå åt skogen var det lite närmare hem!

Som nittonåring blev Kenneth antagen till polisutbildningen och spelade samtidigt i Degerfors. När utbildningen var klar fick Kenneth tjänst i Karlskoga och fotbollsspelet fortsatte i Degerfors.

Från 1974 till 1983 var Kenneth en fruktad försvarare i DIF. Ett lag som på den tiden pendlade mellan andra och tredje divisionen. Kenneth berättar att någon i Degerfors ledning kallade spelarna från de här åren ”generationen som det aldrig blev nå’t av”.

- På den tiden var inställningen en helt annan. Vi tränade och spelade, men ägnade oss också en del åt sådant som kanske inte befrämjar kvaliteten. Jag vågar säga att om vi blivit mer styrda och allvaret funnits där, hade vi kommit mycket längre.

Under den här tiden hade Kenneth förmånen att få spela med den bästa försvararen han sett – Sven Augustsson.

När Svennis kom till Degerfors som tränare i slutet av 1970-talet blev det en rejäl skärpning.

- Han skapade en fin sammanhållning i laget, kom med nya taktiska idéer och införde 4-4-2-systemet. Nya övningar i träningen skapade också ny inspiration.

Efter 1983 års säsong då Kenneth varit skadad mycket var det dags för nertrappning och två härliga år följde i Fjugesta tillsammans med flera andra spelare från Karlskoga-Degerfors. Att släppa fotbollen kändes otänkbart och Kenneth kom sedan att under en lång följd av år verka som tränare i Bäckhammar, Degerfors och Immetorp. Bäckhammar är värt ett särskilt kapitel.

Först två säsonger 1986-87 och sedan tolv säsonger från 1993!

- Det har alltid funnits en särskild känsla med Bäckhammar. Jag fick med många spelare från våra trakter, som spelade utan en krona i ersättning och med god stämning var det lätt att fortsätta.

Idag har Kenneth i sitt yrke en uppgift som på många sätt liknar fotbollstränarens.

- Det gäller att skapa sammanhållning i gruppen, att jobba mot samma mål. Var lyhörd för vad som händer utanför jobbet och hitta på aktiviteter som bryter vardagen. Jag tror ingen av de spelare som fick orientera i finkläder glömmer det.

Som avslutning erkänner Kenneth Sundqvist att han nog inte var domarnas favorit.

- Jag var nog inte så tyst och jag höll inte inne med mina åsikter om domarnas insatser. Det året jag fick ”domarnas pris” tror jag att det var en muta för att få mig att hålla tyst.